

tecedentem producit. Syllaba longa duorum est temporum, brevis unius, plane ut apud Graecos et Latinos. Duplici autem versuum genere poëtas Indorum uti nos docet *Colebrookius*: quorum alterum quantitate metiuntur, videlicet ut syllabarum numerus variari possit, dummodo temporum numerus constet; alterum certo syllabarum numero terminatur. Hoc posterius iterum in duo genera distribuitur, quorum alterum monoschematicum dicere possumus, in quo semper iidem pedes eodem ordine redeunt; alterum liberum sine ullo quantitatis respectu. Eiusmodi versus, nisi accedat ὁμοιοτέλευτον vel alia quaedam sonorum concinnitas, vix hoc nomine digni esse videntur. Quousque licentia versificandi evagetur in *Vêdis*, ignoro; sed fieri potuit, ut propter antiquitatis reverentiam et divinam libri auctoritatem pro versibus haberentur, qui veri versus non sunt, aut saltem valde rudes et imperfecti. Istud vero metrum heroïcum et gnomicum, de quo nunc agitur, ad medium quoddam genus pertinet et mixtum ex utroque: quippe in cuius parte aliqua syllabis longis vel brevibus promiscue uti liceat, altera pars certis legibus sit adstricta. *Slocus* est distichon, cuius uterque versus sedecim syllabis constat, et caesura aequaliter dividitur. Nonnulli aiunt, *Slocum* quaternis versibus octo syllabarum absolvi, sed accuratior est nostra ratio. Hoc enim interest inter caesuram et versus clausulam, quod coniunctio litterarum (संधि) caesuram egreditur, sistitur contra in fine versuum. Porriguntur quoque interdum ultra caesuram verba